

[Kurt Brauer.]

telefonsvarer, og for at tingets medlemmer også kan nyde godt af den, skal jeg oplyse, at den har nr. (01) 12 23 05. Man må meget gerne ringe dertil, så snart vi får kraft til at få den bemandet og oprettet. Det sker i løbet af kort tid. Det var altså (01) 12 23 05.

Den anden, der ligesom har bedt mig om at komme på talerstolen, er socialdemokratiets ordfører, hr. Poul Dalsager, der kom ind på mit spørgsmål om medicinen. Jeg havde påstået, at vi risikerede at blive oversvømmet af de 40.000 unødvendige præparater, som for tiden forhandles i Vesttyskland, men hr. Poul Dalsager stod op og sagde noget i retning af, at vi ifølge hans informationer fra indenrigsministeren ville kunne forbyde præcis de samme præparater som i dag.

Dertil må jeg sige, at jeg ved ikke, hvem jeg skal lægge det til last, for jeg holder såmænd lige så meget af indenrigsministeren, som jeg holder af hr. Poul Dalsager; men en af dem tager fejl, og det må så afgøres ved et skænderi mellem dem indbyrdes — jeg holder mig langt væk, når det skal foregå. Jeg har nemlig her fortrykket til folketingets forhandlinger fra den 17. november 1971, sp. 701, hvor indenrigsministeren besvarer et spørgsmål fra mig og siger, at for det første har vi i vores apotekerlov § 73, der taler om, at et lægemiddel normalt ikke vil kunne registreres som medicinsk specialitet, hvis det, om man så må sige, er en almindelig handelsvare. Det er endvidere en betingelse for registrering, at lægemidlets fremkomst skal skyldes en terapeutisk betydningsfuld opdagelse. Desuden har vi, siger ministeren lidt længere henne, yderligere en restriktion, der siger, at salg under et særnavn — og det er normalt det, der har interesse for fabrikanterne, siger ministeren — kun tillades, når det dokumenteres, at fremstilleren ved udarbejdelsen af specialiteten har ydet en for befolkningen særlig værdifuld indsats. Ministeren slutter:

„Der er her tale om helt specielle danske regler, og deres bortfald vil i et vist omfang betyde en stigning i udbuddet af lægemidler.“

Jeg vil godt have at vide, om et vist omfang går til 20.000 unødvendige eller til 30.000 unødvendige eller helt op til de vesttyske 40.000 unødvendige lægemidler, som

for tiden forhandles dernede. Ministeren har sagt „et vist“, og jeg kan ikke stille mig tilfreds med hr. Poul Dalsagers formodning om, hvad ministeren nok tror, for ministeren har altså medgivet mig, at der bliver tale om et vist yderligere udbud. Lad os nu høre, hvor meget det bliver. Er det 10.000, 20.000, 30.000 eller 40.000 lægemidler, vi skal have mere?

Poul Hartling: Jeg har bedt om ordet for at sige en bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det kunne være fristende at gå ind på mange af hr. Aksel Larsens argumenter og påstande, men det skal jeg lade ligge i denne sammenhæng. Men hans angreb på professor Max Sørensen kan ikke stå uimodsagt.

Professor Max Sørensens videnskabelige kvalifikationer og den store respekt, han nyder både i Danmark og internationalt, og professor Max Sørensens grundige og pålidelige arbejde, som man altid har kunnet stole på, og som ofte har været af stor værdi for den danske stat, når han har medvirket som folkeretlig kapacitet og rådgiver, kan naturligvis ikke rokkes af en uartikuleret og uunderbygget kritik som hr. Aksel Larsens. I det propagandaarbejde, som hr. Aksel Larsen har i gang, og som han naturligvis har lov til at have i gang, burde han ikke fremføre sådanne personlige, urimelige og ubegrundede angreb, for det kan kun svække troværdigheden af hans argumentation, at han forfalder til det.

Hvordan professor Max Sørensen finder det rigtigst at besvare hr. Aksel Larsens beskyldninger, bliver hans egen sag. Men det forekom mig rigtigst, at der her i tinget blev taget afstand fra de beskyldninger.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Hvad jeg har sagt her om professor Max Sørensen, har jeg sagt offentligt i dagspressen. Jeg står her med markedsudvalgets bilag 35, et memorandum fra professor Max Sørensen om mulighederne for en besluttende folkeafstemning om Danmarks indtræden i EC, dateret 4. maj 1971 og underskrevet Max Sørensen. Her står, at det skal ske efter reglerne i grundlovens § 20, og i punkt 2 står der følgende:

„Det følger heraf, at en besluttende folkeafstemning kan og skal iværksættes,